

Ngân Bình

Hôm Qua, Hôm Nay Và Mai Sau

Ngày 20 tháng 9 năm 1976

Được thư anh - lá thư đầu tiên sau một năm hơn anh vào trại cải tạo- em tưởng chừng như mình sống trong cơn mơ. Tình yêu và nỗi nhớ trầm ngâm trong những ngày qua chợt thức dậy, bùng bùng như cơn sóng. Nước mắt em rơi theo từng dòng chữ anh viết bằng cả nỗi đôn đau, khốn khó nhất trong đời.

“Em yêu, mình quen nhau từ ngày 27/12/1971 đến nay gần năm năm rồi. Bốn năm hơn với những kỷ niệm dài tha thiết. Những buổi sáng sương mù, rừng thông Đà Lạt. Những ngày nóng bức rong chơi ở Saigon. Những thương yêu ngọt ngào. Những ngây thơ, giận hờn... làm sao anh quên được! Anh nhớ lời em nói ”Dù phải đợi chờ anh bao lâu, em vẫn chờ, nhưng anh phải cho em một niềm tin...”. Bây giờ, làm sao anh có thể cho em niềm tin. Làm sao người ta có thể chờ nhau trong vô vọng! Con gái, tuổi xuân rồi sẽ đi qua, cha mẹ sẽ phải lo âu. Em thương nhất đời, hãy cố quên anh. Hãy nghĩ rằng anh không còn nữa trên cõi đời này nữa để lo cho cuộc đời em. Anh tha thiết xin em... Nếu được tin em lập gia đình, chắc anh sẽ mừng lắm, dù phải mất nhau và xa nhau mãi mãi. Dù thế nào mình cũng phải xa nhau...”

Lá thư anh như dòng sữa ấm mang ngọt ngào đến cho tâm hồn em giá buốt bấy lâu. Lời hẹn ước chờ anh giờ thêm son sắt. Đừng bắt em phản bội anh. Đừng buộc mình phải xa nhau vĩnh viễn khi đôi lòng vẫn hướng về nhau từng phút, từng giây, dù đang cách biệt ngàn trùng. Anh ạ! em có cảm giác như anh đang ở bên em. Thật gần gũi. Thật ân cần. Em thấy rõ trong trí mình từ mắt anh nhìn, từ môi anh cười, từ lời anh nói. Tất cả như một thân thiết, êm đềm, suốt đời em cần phải có. Em sẽ chờ anh về, để tình yêu chúng mình mãi mãi là một mối tình thơ mộng, đẹp như bài thơ, dễ thương như huyền thoại. Em sẽ chờ anh mà không sợ tuổi xuân sẽ qua đi. Bởi em tin rằng, tình yêu của chúng mình dành cho nhau sẽ là liều

thuốc nhiệm màu, giữ mãi cho em dung nhan ngày cũ. Ngày anh vừa mới yêu em...

***

23 năm sau...

Một ngày kia, sau khi “đấu khẩu văn chương” với Chàng một trận thật ác liệt, với tất cả bực dọc, Nàng vào phòng bươi hết sách vở cũ ra -để hả cơn giận- nên đã tình cờ tìm thấy và đọc lại những dòng nhật ký lãng mạng trên với nỗi xúc động, bồi hồi.

Không biết, có phải vì mang tuổi “cọp” nên Nàng cứ hay gặm gù với Chàng, dù là những chuyện không đâu -vì thế, Chàng đặt biệt danh cho Nàng là Tý Quạu.

Chẳng hạn như:

- Sao đôi giày của con bé còn mới toanh mà anh lại mua thêm đôi mới cho nó nữa?

- Tại con bé thích quá, nó năn nỉ hoài, anh bắt hứa cái gì nó cũng hứa.

- Cứ chịu con cái kiêu này là có ngày nó hư cho mà coi. Ngày mai, anh đem trả lại cho em.

- Tội nghiệp con mà em. Em không thương con sao?

Chàng dịu dàng trả lời với nụ cười cầu tài -mà lúc đang nổi tam bành, Nàng lại cho rằng đó là nụ cười khiêu khích- nên càng sôi gan:

- Anh cứ làm như em là mẹ ghẻ không bằng.

Chàng cố ‘bồi’ thêm:

- Em nhớ không? Hồi đó, em kể cho anh nghe, lúc còn nhỏ em thích chiếc xe đạp mà má không cho mua, ba thấy vậy nên vừa lãnh lương xong, ba ghé tiệm mua cho em chiếc xe đạp, và khi được chiếc xe em sung sướng cả tháng. Con mình cũng vậy...

Nàng liếc Chàng. Cái liếc mắt còn bén hơn lưỡi dao cạo.

Lần khác, lại vì cái tật thích chế biến của Chàng mỗi khi làm thợ nấu. Vào một buổi chiều, khi ánh nắng còn chói chang trên mái ngói, thấy Nàng đang miệt mài bên bàn máy may để “vật lộn” với đồng hàng phải giao ngay trong ngày hôm đó, Chàng đưa tay xoa nhẹ vai Nàng, âu yếm hỏi:

- Chiều nay, em thích ăn gì?

- Ô... em đang thềm canh măng.

- Sẽ có ngay.

Và Nàng háo hức chờ một tô canh măng nóng hổi, vừa thổi, vừa ăn. Khi nghe tiếng gọi ới ới của Chàng ngoài phòng ăn, nàng hí hửng chạy ra. Nhưng khi nhìn tô canh măng, Nàng nhăn mặt hỏi:

- Bộ anh không vớt bọt sao mà nước canh đục ngừ vậy?

- Đâu có, anh vớt bọt kỹ lắm.

- Vậy sao nước canh không trong, giống như em nấu?

Chàng cười hoan hỉ:

- Đây là canh măng kiểu mới do anh biến chế. Canh măng nấu sữa tươi.

Nghe qua, Nàng muốn té ngựa xuống bàn. Không còn lời gì để nói nữa, Nàng ngồi ăn âm ừ cho qua bữa, dờ khóc, dờ cười. Chàng thì cảm thấy tổn thương vì bà vợ yêu quý không biết đến công lao và tâm huyết của mình. Chàng giận dỗi, phân bua với con:

- Con thấy không, mẹ nấu cái gì ba ăn cũng ngon, còn ba nấu cái gì mẹ cũng chê. Ba thương mẹ, chứ mẹ đâu có thương ba.

Ừ! lạ thiệt ta. Chuyện yêu thương có ăn nhằm gì với chuyện ăn uống đâu mà Chàng lại bắt quàng để cay đắng với Nàng. Vậy là có màn hờn anh giận em.

Ngày xưa, khi ngồi bên nhau nói chuyện mai sau, có bao giờ Chàng và Nàng nghĩ ra những cái “problem” nho nhỏ mà lại đáng kể này đâu. Có biết bao cặp vợ chồng, cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt cả tuần hay cả tháng vì những chuyện không đâu. Phần Nàng, số phận có phần may mắn hơn người, nên Chàng của Nàng được cái tính trầm tĩnh, dịu dàng với tấm lòng yêu thương vợ rất bao dung và quảng đại, nên dù Nàng có làm điều gì méch lòng, Chàng cũng sẵn sàng bỏ qua tất cả.

Khi mái tóc bắt đầu điem sương, Chàng bỗng đâm ra lãng mạng hơn cả thời mới yêu nhau. Một hôm, Nàng đang chiến đấu với đống chén đĩa ngổn ngang trong bồn rửa chén, Chàng nhẹ nhàng đi tới, vòng tay ôm ngang eo Nàng - cũng may, vòng eo của nàng chưa đến nỗi phì, nên chàng khỏi cần

phải “nổi vòng tay lớn”. Chàng tựa cầm lên vai Nàng, giọng nhẹ nhàng như nhạc êm dịu buổi tối:

- Vài năm nữa, anh sẽ cất cho em một căn nhà ở vùng ngoại ô, phía sau nhà có hồ với hàng liễu rũ, chiều chiều anh sẽ ngồi chải tóc cho em.

Nàng vói tay ra phía sau, rờ trán Chàng. Vàng trán thân yêu vẫn mát dịu. Nàng gật đầu, yên chí là Chàng đang bình tĩnh, chứ không phải vì trúng gió mà nói nhảm. Nàng chợt nhớ, ngày xưa, khi đang học cải tạo, Chàng có gửi tặng Nàng một cái lược bằng nhôm do chính tay Chàng làm với hàng chữ khắc trên lược:

Tóc em từng sợi nhỏ.

Rớt xuống đời làm sóng lênh đênh

“Em yêu! Anh mơ suốt đời được chải tóc cho em”

Hàng chữ làm cả đám bạn của Nàng xuýt xoa mơ ước “kép của mày lãng mạng gớm”. Nhưng cũng có đứa thắc mắc “không biết Chàng viết vậy mà sau này có làm được vậy không?”.

Cưới nhau rồi ít có dịp ở cạnh nhau, vì Chàng mãi bôn ba tìm đường vượt biên. Đến khi qua đảo và ở đó đến một năm rưỡi vì hồ sơ sức khỏe có vấn đề. Lúc ấy, Nàng có thai đứa con thứ hai, nên Chàng mới có dịp làm tròn lời hứa. Vì lúc đó, cái bụng bầu của Nàng quá to, rất khó khăn khi cúi xuống, nên Chàng phải ra tay. Thế là, ngoài chuyện thực hành lời hứa chải tóc, Chàng làm luôn chuyện gội tóc cho Nàng - Tinh không chịu được - Bà hàng xóm đã sụt sùi nói với Nàng:

- Thấy anh gội đầu cho chị, em thật cảm động. Đâu có mấy người đàn ông được như anh.

Nàng vội vàng bào chữa, vì ngại người ta nghĩ là Chàng hầu vợ hoặc Nàng hành hạ chồng:

- Có thai kỳ này bụng to quá, mình cúi xuống khó lắm chị ạ!

Chị hàng xóm xoa tay Nàng:

- Chị có phúc lắm.

Nàng suýt bật cười khi thầm nghĩ -không biết đến cái ngày mà... Chàng lụm cụm, tay run run chải tóc cho Nàng thì tóc Nàng còn được mấy sợi. Vì bây giờ, mỗi lần chải tóc Nàng

phải xốt xa than thâm “tóc em từng sợi nhỏ, rớt xuống sàn (nhà) làm... tóc em thưa”.

Cho đến ngày kia. Một ngày có mưa phùn lất phất, có mây buồn nhuộm tím không gian, Chàng kéo Nàng theo chân niên trưởng của Chàng ra vùng ngoại ô để “tham quan” một miếng đất có hồ phía sau. Chỉ mới nghe kể thôi mà Chàng đã say sưa xây mộng. Nhìn gương mặt rạng rỡ niềm vui của Chàng, lòng Nàng cũng chợt thấy bồi hồi. Chàng của Nàng mộng rất bình thường. Không ước mơ một căn nhà nguy nga, tráng lệ hay dinh thự đồ sộ mà chỉ thích có miếng đất rộng, có sông, có hồ để vui thú điền viên. Vùng đất hoang vu, tiêu điều không cho Nàng một cảm giác nào cả, dù tối hôm trước Chàng ngọt lời dụ dỗ “Ra ngoại ô ở với cảnh sông nước hữu tình, em sẽ có hứng để viết văn”.

Chàng đi vòng quanh hồ, miệng suýt xoa không ngừng “đẹp quá, hồ đẹp quá”. Còn Nàng thì không cảm thấy một nhịp đập rung động nào trong trái tim vốn dĩ trĩu tình, lãng mạng của mình. Nàng không biết phải can ngăn Chàng bằng cách nào, vì trót đã hứa “anh ở đâu thì em ở đó”. May mắn thay, nhờ anh bạn rất thân thiết của Chàng bàn ra, nên chàng dẹp bỏ ý định “anh xin đưa em về, về miền quê nuôi cá”.

Một buổi chiều cuối năm, khi Nàng trở về, sau một ngày làm việc tất bật, mệt mỏi, Nàng được Chàng chào đón bằng khuôn mặt ủ ê.

- Hôm nay anh có chuyện buồn, em phải an ủi anh mới được.

- Chuyện buồn gì vậy anh?

- Anh mới bị cảnh sát cho một cái “ticket”.

Nàng lặng lẽ nhìn Chàng - như đã lặng lẽ tính toán, âu lo về khoản tiền phải có, để đến mùa hè, vợ chồng, con cái về Việt Nam thăm gia đình. Thật sự, Nàng muốn lên giọng để vô “sáu câu vọng cổ” - Sao anh không lái xe cẩn thận một chút có phải tiết kiệm được gần một trăm đồng không? Nhưng nhìn thấy nụ cười vừa tình tứ, vừa nhu hiền cố hữu của Chàng, Nàng không nỡ, nên bước vội vào phòng tắm xối nước ào ào cho đỡ... buồn. Nàng trách thầm cho cái số lặn đạn của vợ chồng Nàng “*số nghèo hai chục năm nay, xây bao nhiêu mộng trắng tay vẫn nghèo*”. Nhiều khi, nhìn thấy bạn bè ăn nên, làm

ra, Nàng cũng cảm thấy xôn xang. Nhưng thôi, cứ tin rằng Chúa đã an bài, không làm sao cãi được số mạng - Như ngày xưa Chàng đã viết từ một trại cải tạo xa xôi nào đó “*Hãy quên anh đi, hãy tạo lập một cuộc đời mới, chứ... thương anh làm gì cho dang dở đời em...*”. Nàng đã trả lời Chàng bằng lời thư rất chân thành, rất tha thiết “*Em chọn anh như chọn chính định mệnh của đời mình. Dù sung sướng, dù gian khổ em cũng sẵn sàng chấp nhận, miễn sao được ở bên cạnh anh suốt cuộc đời*”.

Vậy thì... có sá gì một cái ticket mà rày rà cho ông xã buồn lòng. Nàng thầm nhủ “đến bạc thì đổ tình, ông bà mình ngày xưa vẫn nói thế mà”. Và Nàng nghe nổi buồn trong lòng như nhẹ đi.

Có tiếng gõ cửa. Đứa con gái rón rén bước vào phòng bật mí với Nàng:

- Mẹ biết chiều này mình ăn cái gì không?

Nàng hôn lên đôi gò má bầu bĩnh của đứa con gái út, cao hơn Nàng gần một gang tay:

- Làm sao mẹ biết được. Bà ngoại nấu mà.

Giọng con bé thấp xuống như tiếng thì thầm:

- Không phải bà ngoại nấu mà ba nấu đó. Ba biết mẹ thèm cua rang muối, nên ba làm cho mẹ ăn. Ba biểu đừng có nói, để “surprise” mẹ. Mẹ thích không?

Đứa con gái che miệng, hấp háy đôi mắt cười, khuôn mặt giống hệt Chàng. Nàng ôm con vào lòng, bắt chước giọng thì thầm của nó:

- Thích lắm, mẹ thích lắm.

Được đổ tình như thế này, thì cho dù bạc có đến bao nhiêu mẹ cũng không sợ.

Con bé nhíu mày trước câu nói khó hiểu của mẹ. Nhưng tiếng cười của nó vẫn vang lên làm ấm cúng căn nhà đang tràn đầy hạnh phúc. Một hạnh phúc rất thật và rất nồng nàn của Chàng và Nàng.

Ngân Bình

HƯƠNG THÈ

Như mây mơ ngủ trên đồi,
Em mang mộng ước một thời lãng du.
Ngày buồn trong dáng mưa thu,
Em buồn trong những lời ru đợi chờ.
Hoa giăng sầu trên tóc thơ,
Tình giăng nhung nhớ bên bờ yêu thương.
Gửi về anh một chút hương,
Hương thơm trên tóc là hương hẹn thề.

Ngân Bình

TÌNH XA

Tình xa từ thưở người đi,
Tình buồn từ thưở chia ly nghìn trùng.
Dòng thời gian chảy lạnh lùng,
Em ôm nỗi nhớ vô cùng đợi mong.
Hững hờ lá rụng ngoài song,
Nghe lòng mình chết trong niềm tái tê.
Thôi! Qua rồi tuổi đam mê,
Em ru tình cũ bằng lê thê sầu.

Ngân Bình

Rưng Rưng Nỗi Nhớ

Như những cuộn sóng buồn bã ẩn mình giữa vùng biển bao la vô tận, nỗi nhớ thương trong em chùng đã mỗi mòn theo ngày tháng đong đưa, ngập tràn phiền muộn.

Người yêu ơi! Em muốn gọi tên Người bằng tất cả âm thanh dật bằng hơi thở, để âm vang rất nhẹ, chỉ mình Người nhận biết. Em muốn mang niềm yêu thương ngọt ngào gửi vào gió mây, để nhờ mây gió chuyển đến người em yêu đang dong ruổi nơi phương trời dịu vợi, với áo trận, giày saut làm kiếp người hùng. Mình đang xa nhau và xa nhau nghìn trùng. Nước mắt vẫn âm thầm len xuống những ngón tay đan dài nỗi nhớ khi em riêng mình thầm nhủ “Em yêu Người, yêu bằng tất cả phần tâm linh mà Thượng đế đã ban phát, bằng tất cả máu tim

đang giữ gìn sự sống, để em còn được chung ngày, chung tháng, cùng Người nuôi nấng mỗi tình thơ. Xin hãy giữ gìn em những mơ ước ngọc ngà đó, như đã giữ hương tình mật ngọt trên ngón tay em nồng nàn gắn bó.”

Cho em xin lại phút giây tiễn biệt xa xôi trên con phố nhỏ, có mưa rơi thấm ướt lối về, Người nhìn em bằng tia mắt ngập tràn yêu thương tha thiết. Cho em xin vòng tay đăm mê ngày cũ, Người dìu em trên con dốc phủ đầy màu cỏ xanh hy vọng, với buổi sáng tung tăng những giọt nắng hiền hòa. Và cuối cùng, xin Người hãy giữ cho em nụ hôn đắm thắm ban đầu mà ngày đó Người đã ân cần và nhẹ nhàng đặt lên vùng tóc mây che kín bờ vai nhỏ. Nỗi nhớ Người vẫn đậm đà, xôn xao cùng khắp ngõ hẻm em. Người có nhớ em, có mơ về em như những lần hạnh phúc Người cùng em bày tỏ: *“Thèm được nhìn em như thèm được thở, nhớ em như chưa lần nhưng nhớ nào hơn...”*

Người yêu ơi! Em muốn nói cùng Người, ân cần như lời thâm trao gửi “Hãy giữ gìn em những hẹn thề ngày cũ. Hãy yêu em chân thành như lời xưa đã hứa.” Xin cho em được một lần tựa đầu vào vùng ngực ấm áp, thân yêu như tìm một chỗ che cần thiết, để nói khẽ cùng Người “Em yêu anh và cầu mong có anh mãi mãi trong cuộc đời.”

Và tháng ngày này, em đắm mình trong mơ ước. Thứ mơ ước thật bình thường như bàn tay vừa đủ một bàn tay.

Ngân Bình

(Trích Trang Nhật Ký Xưa)